

HỒI 686

Bất Ngoại Như Thi

Doanh trướng của Tống Khuyết vô cùng đơn giản, chỉ là một tiểu thính đường rộng mở thoáng đạt, trên tường treo cờ thêu phượng hoàng, trong góc bày hai chiếc ghế thái sư bên một kỷ trà.

Tống Khuyết ngồi nhàn nhã trên ghế, tay cầm chén trà thơm, thấy Khấu Trọng đến bái phỏng, ra hiệu cho gã đến ngồi bên cạnh, tự thân rót trà mời, mỉm cười nói: "Sao không đi nghỉ sớm, ngày mai đến Trần Lưu, người sẽ bận thở không ra hơi đấy."

Khấu Trọng tiếp lấy chung trà, nhấp một ngụm trà nóng, thần thò đáp: "Tiểu tử vừa tiễn Bạt Phong Hàn, đây là tác phong hành sự nhất quán của huynh ấy, nói tới là tới, bảo đi là đi, giống như hổ báo độc hành trên thảo nguyên, không thích nếp sinh hoạt quần thể."

Tống Khuyết không hề tỏ ý bất bình về chuyện Bạt Phong Hàn không cáo biệt mà đi, lại còn vui vẻ nói: "Bản thân ta tuy là chủ Tống phiệt, nhưng trong lòng lại thích thú và mong mỗi tư vị độc lại độc vắng. Thiếu soái có chuyện muốn nói phải không?"

Khấu Trọng buồn rầu đáp: "Tiểu tử cảm thấy rất thống khổ."

Tống Khuyết thoáng ngạc nhiên, bật cười nói với vẻ đầy cảm xúc: "Trên đời này ai chưa từng thống khổ trong lòng, ngay cả người kiên cường lạc quan nhất cũng nhiều lúc hối tiếc về hành vi trong quá khứ, để rồi hy vọng có thể ngược dòng lịch sử, hy vọng có cơ hội khác để cải sửa, nhưng đáng tiếc không thể trở thành hiện thực, đời là vậy, thời gian vô tình là thế."

Khấu Trọng kinh ngạc: "Trong lòng phiệt chủ cũng có tâm tình thống khổ sao?"

Giương mặt anh tuấn của Tống Khuyết thoáng hiện nét đau khổ, nhẹ giọng đáp: "Bản chất của sinh mệnh là vậy, Tống Khuyết ta sao thoát được? Vì thế cần phải tự định ra mục tiêu và lý tưởng cao xa nhất, cố gắng phấn đấu theo phương hướng đó, những chuyện khác chỉ tận lực, kết quả thế nào đành do sinh mệnh quyết định."

Khấu Trọng cảm thấy nhân vật võ nghệ siêu quần cao cao tại thượng này bỗng chốc gần gũi hơn rất nhiều, ông ta thân nhiên nói lên tư tưởng của mình, bèn tiếp lời: "Tiểu tử trừ

lúc lúc ở chiến trường đối trận có thể nhập tâm vào trong đao, bước vào cảnh giới không quan tâm đến sự vật, chỉ hận là lúc buông đao thương rồi thì lập tức suy nghĩ này nọ, không thể kèm chế được mình."

Tống Khuyết phục hồi lại trạng thái tĩnh lặng như mặt giếng, quay lại nhìn gã, nhãn thần thâm thúy không thể dò, từ tốn thốt: "Nói tâm sự của ngươi xem!"

Khấu Trọng thống khổ đáp: "Trí Trí không chịu tha thứ cho hành vi của tiểu tử! Ôi! Như thế nào mới được đây? Nàng không chịu gả cho tiểu tử, nàng..."

Tống Khuyết gơ tay ngắt lời hắn, vào đề thẳng như dao cứa: "Ngươi ở ngoài có nữ nhân khác?"

Khấu Trọng không nghĩ ông ta lại nói những lời như vậy, nhìn sững một hồi, rồi cười khổ đáp: "Nếu nói là không, thì là lừa phỉnh phiệt chủ. Bất quá tiểu tử khẳng định xưa nay chưa bao giờ phản bội Trí Trí, thực tình yêu nàng sâu nặng, không muốn làm khổ nàng, rất tiếc tiểu tử lại là người làm nàng tổn thương nhiều nhất."

Tống Khuyết vỗ vào cánh tay gã cười ha hả nói: "Chuyện này vô cùng hiếm thấy, ai có thể làm cho Thiếu soái động tâm thế?"

Khấu Trọng đáp: "Chính là tài nữ đứng đầu thiên hạ Thượng Tú Phương, ôi!"

Tống Khuyết trầm ngâm không nói, hồi lâu mới mở miệng: "Nữ nhân mà ngươi muốn có cho bằng được lại chính là nữ nhân vĩnh viễn không ở trong vòng tay, một ngày nào đó ngươi sẽ minh bạch lời này của ta."

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Về phương diện này phiệt chủ cũng có điều gì tiếc nuối?"

Tống Khuyết chỉ cười, mái tóc hoa râm lấp lánh dưới ánh lửa, như thôi thúc ông ta nói về chuyện quá khứ: "Đời người sao có thể vẹn toàn? Thuở đất trời mới phân, âm dương tượng hình đã chia thành thư hùng, luôn trong trạng thái không yên mãn. Dương tiến thì âm lui, âm trường thì dương huỷ, tùy thời mà thay thế cho nhau, do đó truy cầu sự hoàn mỹ mãi sẽ không có được. Nam nữ giản đơn là thế, thường nhân chịu khổ theo đuổi danh lợi, phú quý, quyền lực cũng không ngoại lệ, cuối cùng nào có khác gì."

Nói đến mấy chữ "nào có khác gì", ông ta dường như dốc tận đáy lòng, chìm trong hồi ức bi thương không cách gì cải biến.

Khấu Trọng định nói lại thôi.

Tống Khuyết cười nhẹ bảo: “Thiếu soái chính là muốn hỏi lão phu, vì sao đã nhìn thấu rằng có nỗ lực truy cầu thì cuối cùng cũng không được như ý, giờ lại giúp người dấy động can qua, tranh bá thiên hạ phải không?”

Khấu Trọng đáp: “Đó chỉ là một trong những vấn đề, có một câu khác muốn hỏi, nữ nhân phiệt chủ không lấy được có phải là Bích Tú Tâm hay không?”

Tống Khuyết đặt chung trà lên bàn, từ tốn đáp: “Vì sao người biết?”

Khấu Trọng thần nhiên đáp: “Nữ nhân có thể hấp dẫn phiệt chủ cho đến bây giờ vẫn chưa quên nhất định phải là nữ tử bất phàm. Tiểu tử tuy chưa gặp qua Bích Tú Tâm, nhưng từ Thạch Thanh Tuyền suy ra vẻ đẹp của bà ấy, lúc này chỉ không nhìn được buột miệng hỏi thôi, phiệt chủ không cần trả lời.”

Mục quang của Tống Khuyết dính chặt vào cây Thiên Dao treo trên trướng, lắc đầu: “Không phải Tú Tâm, dù ta có thời bị nàng ấy hấp dẫn, nếu nàng không sanh cho Thạch Chi Hiền một đứa con gái, Tống Khuyết ta nhất định sẽ đi đến cùng trời cuối đất, tuyệt đối không tha cho tên Thạch Chi Hiền ngu ngốc ấy! Hừ! Bất Tử ẩn pháp thì sao? Chẳng qua là công pháp của Ma môn biến dị ra từ một loại ảo thuật, không đáng được lão phu để vào mắt. Lão phu ở Lĩnh Nam khổ công chờ Thạch Chi Hiền mười tám năm, chỉ tiếc hắn đã làm ta thất vọng. Đúng là thứ không ra gì!”

Khấu Trọng nghe mà kính phục, Thạch Chi Hiền từng chính miệng nói với Từ Tử Lăng rằng Bất Tử ẩn pháp chính là một loại ảo thuật, nhưng Tống Khuyết chưa từng giao thủ với lão cũng nói ra chính xác như tận mắt nhìn thấy, quả là cao minh đến khó tin. Có thể thấy Tống Khuyết đã đạt đến cảnh giới tối cao trong võ đạo, từ manh mối còn con cũng suy ra được chỗ ảo diệu của Bất Tử ẩn pháp.

Khấu Trọng không nhìn được hỏi: “Nghe nói Từ Hàng Tịnh Trai có một bản bảo thư gọi là ‘Từ Hàng Kiếm Điển’, cố đọc lập tức sẽ thổ huyết thụ thương, phiệt chủ không vì thế mà động tâm sao?”

Vượt ngoài dự liệu của gã, Tống Khuyết tựa hồ khẽ chấn động, một lúc sau mới hồi phục lại thân tình, cười khổ đáp: “Ta không dám đến, không phải không dám xem Kiếm Điển mà sợ gặp một người.”

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Thiên hạ này lại còn có người làm cho phiệt chủ sợ sao?”

Tống Khuyết thở dài nói: “Có gì lạ đâu, người không sợ gặp Thượng Tú Phương sao?”

Khấu Trọng giật mình: “À, thì ra người có thể làm phiệt chủ động tâm chính là Phạm Thanh Huệ.”

Tống Khuyết không trực tiếp trả lời gã, quay lại chủ đề trước đó: “Lời truyền miệng thường phóng đại, không đáng tin. Lão phu là người đầu tiên không tin chuyện Ninh lão thụ thương khi nhìn ‘Tứ Hàng Kiếm Điển’ rồi biết khó mà lui là sự thật. Kiếm Điển do Địa Ni viết ra, chuyên dành cho nữ tử dùng kiếm tu thành thiên đạo, thần bí không thể tưởng, nam tính dương cương nếu xem qua nhất định sẽ gặp nguy cơ trùng trùng. Đó là vì nó bác đại tinh thâm, kỳ ảo khó giải, dễ dàng lôi kéo vào trong trầm mê, không thể tự thoát ra, dễ rồi dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, Ninh lão có thể vượt qua khỏi trở lực này thật sự rất hiếm.”

Khấu Trọng hứng chí hỏi: “Trương truyền Ninh Đạo Kỳ lúc đương thời định lên Tịnh Trai khiêu chiến Phạm Thanh Huệ, tiểu tử không tin sự tình là thế, Ninh Đạo Kỳ là một dạng người không tranh danh lợi thế tục, tại sao lại gây phiền phức khắp nơi?”

Tống Khuyết đưa mắt chăm chú đánh giá gã một lúc, xong khẽ cười nói: “Người không còn thống khổ phiền não nữa rồi, đúng không?”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Tiểu tử có phải là người nhiều chuyện không? Bàn luận về những vấn đề hấp dẫn thế này, những chuyện khác đều bị gạt ra khỏi tư tưởng.”

Tống Khuyết vui vẻ nói: “Chính vì thế người mới có tư cách tranh thiên hạ cùng Lý Thế Dân! Ninh lão khi đến Tịnh Trai chỉ muốn cùng luận đạo với Thanh Huệ. Tháo chuông phải cần đến người buộc chuông, chuyện của Ngọc Trí lão phu không tiện nhúng tay vào, tất cả đều do tự người tìm biện pháp giải quyết. Còn chuyện gì nữa không?”

Khấu Trọng hạ thấp giọng, thì thào nói: “Chỉ cần đoạt được Hán Trung, tiểu tử có bí pháp để công hãm Trường An mà không phí chút sức lực.”

Tống Khuyết động dung bảo: “Nói ra nghe thử.”

Khấu Trọng nhất nhất đều thuật lại bí mật của Dương Công Bảo Khố, cuối cùng nói: “Chỉ cần chúng ta xuất kỳ bất ý đồng thời phát động ở cả trong và ngoài thành, đánh cho Lý Uyên không kịp trở tay, tiểu tử tin rằng sớm muộn gì cũng khống chế được Trường An.”

Tĩnh quang trong mắt Tống Khuyết nhấp nháy, thần tình đã trả lại vẻ trầm tĩnh lúc trước, từ tốn hỏi: “Tĩnh hướng trong thành Trường An người rõ hơn ta, theo người chúng ta cần bao nhiêu binh lực, khi nào thì có thể công chiếm Trường An trong một đêm?”

Khấu Trọng đáp: “Nếu Lý Thế Dân ở lại trấn thủ Lạc Dương, Quan Trung bỏ không, chỉ cần ba vạn tinh binh là chúng ta có đủ năng lực thu thập Lý Uyên. Hà! Lão nhân gia ở đây thật tốt, có thể định đoạt cho tiểu tử.”

Tống Khuyết dường như không hề nghe mấy câu gã nói sau cùng, lộ ra thần sắc ưu tư, lắc đầu: “Người tuyệt không nên coi thường khả năng phòng ngự của Trường An. Lão hôn quân Dương Quảng sợ thủ hạ mưu phản, phòng bọn chúng mở cửa đón địch, nên không những bố trí quan lũy trong thành, thành môn cũng trùng trùng chướng ngại, kể cả người phát động công kích trong thành nội, một chốc một lát thì đừng mơ tưởng đến chuyện không chế được bất kỳ thành môn nào. Hơn nữa Lý Uyên vì phòng Lý Thế Dân phản bội, lâu nay vẫn cho trọng binh đồn trú tại phụ cận Trường An, có thể tùy thời vào thành nội, Đường cung bao gồm ba tòa đô thành kiên cố bao bọc bởi tường thành khắc chế công kích. Theo ta thấy phải tăng số trọng binh lên sáu vạn người, trong một tối mới có cơ hội lập được cứ điểm vững chắc tại thành nội, cuộc chiến tranh giành tung tạc đất sẽ phải tốn nhiều ngày, thắng lợi tuyệt không đến dễ dàng.”

Khấu Trọng bội phục: “Phiệt chủ nghĩ đến điều này quả là cẩn thận chu đáo.”

Tống Khuyết cười khê: “Nguyên là vì người thường lấy ít thắng nhiều, lấy nhược thắng cường. Bất quá hiện giờ có lão phu trợ trợ người, hà có gì phải mạo hiểm? Dĩ nhiên đã có diệu kế công hãm Trường An này, lão phu sẽ thành lập sách lược mới, phân phối người khiến Lý Thế Dân sẽ bị giam hãm đại quân ở Lạc Dương. Việc đánh Hán Trung phải bí mật tiến hành, chờ cho tới khi Lý Thế Dân biết được Hán Trung thất thủ, bắt đầu cảnh giác, thì Trường An đã mây yên gió lặng, không ai có thể cải biến vận số bị tiêu diệt của Lý Đường nữa.”

Khấu Trọng khiêm cung hỏi: “Hiện tại tiểu tử nên làm thế nào?”

Tống Khuyết bật cười nói: “Người là chủ soái mà? Sao lại hỏi ta?”

Khấu Trọng cười phụ họa: “Cái đó chỉ dùng khi có người ngoài, bây giờ chỉ có tiểu tử và lão nhân gia, đương nhiên phải theo lời phiệt chủ. Ôi! Làm thủ lĩnh đúng là không dễ dàng gì.”

Tống Khuyết dò xét gã một hồi, rồi khoan thai nói: “Có ba chuyện mà người phải tự mình làm, không thể dựa vào ai khác.”

Khấu Trọng cung kính: “Xin phiệt chủ phân phó.”

Tống Khuyết cầm lấy chung trà, thư thái hớp lấy hai ngụm, bảo: “Khấu Trọng! Người vốn biết lòng ưu ái của lão phu đối với người ngày càng gia tăng. Luận về thanh uy, hôm nay Khấu Trọng người không hề dưới Tống Khuyết, nhưng người vẫn mang một tấm lòng son, lão phu chẳng phác giác được chút dã tâm nào, điều này không thể được! Người cần phải có mục tiêu rõ ràng. Người không sợ lão phu lợi dụng người, rồi tự mình ngồi lên bảo tọa hoàng đế của người sao?”

Khấu Trọng thần nhiên đáp: “Đa tạ phiệt chủ tán thưởng. Nói cho ngay, làm hoàng đế có gì là hay, nếu phiệt chủ khải nhận, tiểu tử vô cùng cảm kích.”

Tống Khuyết bật cười: “Đừng có mơ ta đáp ứng.”, rồi lão nghiêm mặt tiếp: “Điều đầu tiên, Thiệu soái phải lập tức quay về Trần Lưu, tuyên bố với thuộc hạ là Tống Khuyết ta toàn lực giúp người đăng lên ngôi hoàng đế, Ngọc Trí chính là hoàng hậu tương lai của người. Đừng coi đây là chuyện nhỏ, thực tế nó rất quan trọng, không chỉ ổn định được lòng quân, lại khiến quyền lợi và trách nhiệm phân minh, không còn tồn tại cái gì chính cái gì phụ nữa, khi đó hai quân hóa thành một, đồng tâm hiệp lực, bắt đầu phát huy uy lực liên thủ của chúng ta.”

Khấu Trọng đáp: “Lão nhân gia cũng nên suy nghĩ lần nữa lời đề nghị của tiểu tử, đó là khát vọng chân chính của tiểu tử vậy.”

Tống Khuyết điềm nhiên mỉm cười: “Từ giờ trở đi đừng nhắc đến chuyện này nữa, khi người thành người chân chính thống nhất thiên hạ, thấy vạn dân sống hạnh phúc dưới sự cai trị chân chính của người, mọi hy sinh cá nhân đều chẳng có gì nữa hết.”

Khấu Trọng chán nản hỏi tiếp: “Điều thứ hai là gì?”

Tống Khuyết đáp: “Lão phu sở dĩ bảo người ngay đêm lập tức quay về Trần Lưu, chính vì điều thứ hai vô cùng khẩn bách. Khi về Trần Lưu, Thiệu soái phải cho người ngựa đến ngay Lịch Dương, thuyết phục Đỗ Phục Uy công bố toàn lực ủng hộ người, chỉ cần lão gạt đầu, chúng ta không phi một binh một tốt mà khống chế được Đại Giang, lúc nào cũng có thể đánh Tương Dương. Chiếm lấy Hán Trung chỉ là chuyện cất tay sau đó. Khi Lý Thế Dân biết được tin này, nhất định sẽ cố thủ Lạc Dương, đại lợi cho chúng ta đem quân nhập Thục, công hãm Quan Trung.”

Khấu Trọng gạt đầu: “Tiểu tử cũng có ý này, xin phiệt chủ phân phó chuyện thứ ba.”

Tống Khuyết dặn: “Người phải lên vào Trường An từ bí đạo, sao cho thần không hay quỷ không biết, đi một vòng quan sát tuyệt đối chuẩn xác cách bố phòng binh lực và quan

lũy rồi vẽ thành một bản đồ cho chúng ta tham khảo. Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, cuộc chiến trường An không thể thất bại. Làm sao để giảm thiểu thương vong của chúng ta xuống mức thấp nhất, bảo tồn thực lực nhằm đối phó với Lý Thế Dân, đó là vấn đề lớn ảnh hưởng đến thắng lợi tối hậu. Chuyện này người phải tự thân hoàn thành, dù cho thân phận có bại lộ, lão phu tin rằng với Tĩnh Trung Nguyệt trong tay, người có thể thoát được.”

Khấu Trọng khâm phục tận đáy lòng: “Tiểu tử ghi nhớ kỹ lời dặn dò của phiệt chủ, ba chuyện này xin cứ tin ở tiểu tử, tuyệt đối không làm phiệt chủ thất vọng. Tiểu tử quay về nói lại vài lời, rồi lập tức phản hồi Trần Lưu!”

Tống Khuyết ngẩng đầu nhìn trời cười nói: “Tốt! Thế mới giống con rể tương lai của Tống Khuyết ta chứ, mọi chuyện khác không cần phân thần lo lắng, lão phu trước khi công nhập Quan Trung sẽ tạo cho người tình thế tối ưu tất thắng.”

oOo

Quân binh giữ thành của Trần Lưu thấy Khấu Trọng đột nhiên quay lại, toàn thành quân dân đều hân hoan, Tuyên Vĩnh, Hư Hành Chi, Tiêu Hồng Tiến, Tả Hiếu Hữu, Lạc Kỳ Phi, Trần Trường Lâm, Cao Chiêm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa cùng đón gã nhập thành, bách tính xếp hàng trên đường hoan nghênh, tiếng reo hò vang dội như sóng dồn, khí thế vút cao như lửa cháy ngút trời.

Khấu Trọng đương nhiên giống như người con đi xa mới về, miệng mỉm cười vẫy tay chào cư dân coi gã như thân mình, sự thật thì bản thân gã không biết vì sao toàn thành Trần Lưu lại coi Đường quân như mãnh thú, như nước lũ thế này?

Vừa vào đại môn ngoài soái phủ, Tuyên Vĩnh lập tức phúc trình: “Đã nhận được tin tức Từ gia, huynh ấy đang cùng Hầu công tử và một vị bằng hữu họ Âm đang đi thuyền ngược Vận Hà lên phía bắc, nay mai sẽ tới nơi.”

Khấu Trọng giật phắt mình dừng lại, reo lên: “Vận may của ta đến rồi! Không có tin gì tốt hơn thế, lại còn tìm ra Âm tiểu tử đã thất tung nữa. Con bà nó! Các người có biết Lý Thế Dân thấy mặt nhạc phụ tương lai của ta đã rụt đuôi trở về Lạc Dương rồi.”

Mọi người cũng dừng lại phía sau lưng gã, nghe thễ liền phát một trận cười nghiêng ngả, ai cũng biết đại quân của Tống Khuyết giá lâm, khiến toàn bộ tình thế chuyển biến, những ngày gian khổ cuối cùng đã thành quá khứ.

Khấu Trọng đã xây dựng được hình tượng vô địch đối với Thiếu Soái quân. Nhưng quan trọng hơn, Thiếu Soái quân đối với Đại Đường quân không còn có chút úy kỵ gì, Khấu Trọng chính là khắc tinh của Lý Thế Dân. Niềm vui khi đạt được thắng lợi không mấy gì dễ dàng này lan truyền sâu rộng trong mỗi tướng sĩ trước quảng trường Soái phủ.

Gã hô to: "Chuyện đầu tiên ta phải làm là luận công khen thưởng, nếu như thế, mỗi cá nhân ở đây đều có thưởng cả, đã có công thì phải thưởng tiền, Khấu Trọng ta không có đủ, nhưng nhạc phụ tương lai của ta nhất định sẽ móc hầu bao, mọi người nếu không tin ta thì phải tin ông ta."

Mọi người buột miệng cười lớn, cùng hân hoan tán thưởng, cách nói chuyện của Khấu Trọng quả là thú vị.

Hư Hành Chi vuốt râu nói nhỏ: "Thưởng cần phải tin, hình cần phải nghiêm, lời cổ nhân có bàn, thưởng phạt phải công minh, có thưởng tất có phạt. Binh thư thường nói phạm làm người sở dĩ lâm trận quên thân, chấp nhận cầm gươm đao, đầu tiên là cầu vinh danh, kế đến là tham trọng thưởng, thứ ba là sợ hình phạt, thứ tư để tránh họa nạn. Hành Chi đã định ra cho quân chúng ta một chế độ thưởng phạt, chỉ cần Thiếu soái gật đầu đồng ý, có thể luận công ban thưởng, luận tội mà phạt, Thiếu soái minh xét!"

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Hành Chi quả thật tính toán chu toàn, giúp ta rất nhiều, lo gì đại sự bất thành?"

Tuyên Vĩnh định cất lời nhưng do dự, Hư Hành Chi đã tiếp lời: "Mời Thiếu soái đi giá đến đại đường."

Khấu Trọng thâm thở dài, Tống Khuyết quả là liệu sự như thần, tướng sĩ Thiếu Soái quân đều lo lắng về ngôi hoàng đế, vì chỗ đó chỉ có một, trong khi luận thực lực, thân phận, địa vị, Tống Khuyết vượt hẳn gã, nếu không làm rõ tình huống lập lòe này, quân tâm nhất định sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Bọn Tuyên Vĩnh hiển nhiên đã từng thảo luận qua, vì thế khi nghe đến đại sự đã có phản ứng như thế.

Gã hiểu là không thể nào trốn tránh, bèn nghiêm mặt nói: "Ta còn có một chuyện cần công bố, Tống phiệt chủ quyết định toàn lực trợ giúp ta thống nhất thiên hạ, Tống gia quân

trở thành Thiếu Soái quân, ngày nào đó Khấu Trọng ta có may mắn lên ngôi hoàng đế, Tống Ngọc Trí chính là hoàng hậu.”

Chúng tướng sĩ nghe thế liền reo hò vang trời, tiếng tung hô như sấm động đưa Khấu Trọng tiến nhập Soái phủ.

Khấu Trọng có khổ tự biết, trước khi Tống Khuyết đánh lui đại quân của Lý Thế Dân, ngôi hoàng đế chỉ là giấc mộng không thể đạt tới, nhưng tình thế hiện giờ đã đại biến, thiên hạ phân thành hai cực, nếu gã đủ sức giành được thắng lợi cuối cùng, cái ghế hoàng đế đó trở thành có khả năng rất lớn, khiến gã cảm thấy vấn đề này rất bức rút và đầy áp lực. Trong lòng gã, chuyện lý tưởng nhất là tìm được một vị hiền giả lên ngôi hoàng đế, gã sẽ công thành thân thoái, cùng Từ Tử Lăng ngao du thiên hạ, hưởng thụ sinh mệnh. Vấn đề là gã không thể không tôn trọng chí hướng của Tống Khuyết, ông ta thể hiện rõ rằng chỉ toàn lực trợ giúp gã lên ngôi, chứ không phải ai khác.

Sự tình như thế đã không còn chỗ cho lựa chọn.

oOo

Thuyền buồm từ từ cập bờ, cuối cùng cũng đến Trần Lưu.

Chỉ cần nhìn tình hình sĩ khí của quân thủ ở Trần Lưu, có thể hiểu Khấu Trọng còn sống, toàn thành quân dân đều tràn đầy niềm phấn khích và vui mừng thắng lợi.

Trên bến và tường thành rợp cờ xí Thiếu Soái quân dương lên đón gió, quân tình cực thịnh, uy phong mọi bề khiến Từ Tử Lăng cảm giác mình lại lần nữa dẫn đầu Thiếu Soái quân chiếm thượng phong trước quân địch, không còn ở tình thế yếu kém phải trốn tránh cầu toàn nữa, mà là một đội hùng quân có thể tung hoành thiên hạ.

Lính gác cổng thành lập trận hoan nghênh, trên đầu thành một hồi trống rền vang, hàng nghìn kỵ binh như cuồng phong tuôn ra khỏi cửa thành, vó ngựa như sấm sét, dẫn đầu dĩ nhiên là Khấu Trọng.

Ba gã không thể nhẫn nại chờ thuyền cập bến được nữa, phi thân nhảy lên bờ.

Khấu Trọng sớm đã xuống ngựa, từ khoảng cách hơn trăm bộ đã bắt chấp tất cả chạy nhào lại ôm Từ Tử Lăng thật chặt, lệ vương đầy mặt, kêu lên rồi rít: “Cảm ơn trời đất! Ông trời quả là đối xử không tệ với hai huynh đệ chúng ta, Lăng thiếu gia cuối cùng cũng trở lại!”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>